
[2018-19-RE](#)

CAUSA 2018-19-RE

(Janitskin c/ Principat d'Andorra)

Número de registre 164-2018. Recurs d'empara

Aute del 4 de juny del 2018

BOPA núm. 36, del 13 de juny del 2018

En nom del Poble Andorrà;

El Tribunal Constitucional;

Atès l'escrit presentat i registrat al Tribunal Constitucional, el 18 de maig del 2018, per la representació processal del Sr. Ilja Juhana Janitskin, mitjançant el qual interposa un recurs de súplica contra l'aute del Tribunal Constitucional del 7 de maig del 2018 sobre la inadmissió a tràmit de la causa 2018-19-RE;

Vista la Constitució, especialment els articles 10, 41.2 i 98 c);

Vista la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, especialment els articles 38 i 89.2;

Vist l'aute esmentat del Tribunal Constitucional del 7 de maig del 2018;

Escoltat l'informe del magistrat ponent, Sr. Josep-D. Guàrdia Canela;

1. Arguments del recurrent

- La part recurrent al·lega que no comparteix les justificacions adduïdes pel Tribunal Constitucional en relació amb la mesura cautelar urgent de suspensió de la seva extradició, ja que considera que aquest òrgan com a intèrpret de la Constitució i com a garant dels drets fonamentals, malgrat que la llei no prevegi cap situació de guàrdia, hagués hagut d'actuar per fer l'empara efectiva i evitar que l'extradició es dugués a terme sense obtenir resposta a la seva petició d'urgència.

- Considera igualment que la decisió adoptada per la Sala Penal del Tribunal Superior de Justícia

vulnera el principi de legalitat processal, per tal com efectua una interpretació incorrecta de l'article 13 del Conveni europeu d'extradició, el qual no permet corregir les mancances de forma i de fons de la sol·licitud d'extradició. Per tant, aquesta part no demana al Tribunal Constitucional d'actuar com a tercera instància, sinó com a l'únic òrgan competent per declarar que la decisió de la Sala Penal és, en aquest punt, arbitrària, ja que no només desconeix la llei aplicable, sinó que, a més, el seu raonament no es fonamenta en Dret i està desproveït de tota lògica.

- En definitiva, discrepa de les consideracions del Tribunal Constitucional, perquè aquest no dona cap argument jurídic sòlid en relació amb el fet que la Sala Penal va canviar els fets de partida, situant aquesta part en indefensió.

- Per acabar, demana al Tribunal Constitucional que revoqui l'acte d'inadmissió a tràmit impugnat, que admeti el seu recurs i, en el seu dia, atorgui l'empara sol·licitada i declari la vulneració del dret a la jurisdicció, i del dret al recurs en els processos penals, reconeguts als apartats 1 i 2 de l'article 10 de la Constitució i que el reposi en la plenitud del seu dret mitjançant l'adopció de les mesures necessàries.

2. Fonaments jurídics del Tribunal Constitucional

2.1. El recurs de súplica, com a recurs, constitueix un remei processal que el legislador ofereix a la persona que es considera gravada per la resolució d'un òrgan jurisdiccional. Com a súplica es presenta davant el mateix tribunal que va dictar la resolució recorreguda. Es correspon, per tant, al mateix tipus de recurs que, en el cas d'òrgans judicials unipersonals, sol denominar-se recurs de reforma o de reposició. La seva finalitat és aportar dades noves, sobre la base de nous fets, de nous elements de dret o de la impugnació dels que fonamenten la resolució recorreguda, de manera que puguin dur al Tribunal a reformar o a reposar per "*contrari imperi*" la resolució anteriorment dictada.

Per aquesta raó institucional, aquest Tribunal ha declarat de manera reiterada, constant i uniforme, que no resulta necessari detallar aquí, que "*l'acceptació d'un recurs de súplica està condicionada per la presentació per part del recurrent d'elements de fet o de dret nous*".

La no aportació de nous elements fàctics o jurídics suposa que el recurrent pretén substituir el raonament, que ha de ser i vol ser imparcial, del Tribunal, per la seva pròpia argumentació que, per essència i sense que, per tant, se li pugui fer cap retret al respecte, té naturalesa i funció parcial. En conseqüència, en aquests casos, el recurs de súplica ha de ser desestimat.

2.2. En el supòsit de fet que ens ocupa, l'argumentació del recurrent –deixant de banda la seva manifestació contrària al fet que aquest Tribunal no es pronunciés sobre la mesura d'urgència amb anterioritat al lliurament de la persona extraditada- reitera les seves al·legacions d'instància en el sentit que en el procediment d'extradició es van vulnerar els drets constitucionals a la jurisdicció, a la defensa i al recurs en l'ordre penal, reconeguts en els apartats 1 i 2 de l'article 10 de la Constitució.

En definitiva, el recurrent considera que la Sala Penal del Tribunal Superior de Justícia, en estimar el recurs d'apel·lació contra la sentència del Tribunal de Corts que va denegar l'extradició, va infringir l'article 13 del Conveni europeu d'extradició, adoptat a París el 13 de desembre de 1957, ratificat per Andorra el 22 de juny del 2000 i vigent des de l'11 de gener del 2001. Entén que aquesta norma, que preveu que "*Si les informacions comunicades per la part requeridora són insuficients per permetre a*

la part requerida de prendre una decisió en aplicació del present Conveni, aquesta darrera part demana les informacions complementàries necessàries i pot fixar un termini per a l'obtenció d'aquestes informacions", va ser aplicada de manera incorrecta, ja que el complement d'informació va ser acordat i obtingut per l'òrgan jurisdiccional i no pel Govern d'Andorra, a qui corresponia en exclusiva la condició de part en el Conveni internacional. I per causa d'això, es va vulnerar el principi d'igualtat d'armes i es va produir també una vulneració del dret fonamental a la defensa.

2.3. La interpretació i l'aplicació d'un tractat internacional com el Conveni europeu d'extradició, una vegada incorporat al dret intern, correspon exclusivament a la jurisdicció ordinària, no al Tribunal Constitucional. Ho ha de fer, tenint en compte totes les regles d'interpretació i d'aplicació que procedeixin. Òbviament aplicant també la llei nacional, en aquest cas, la llei qualificada d'extradició del 28 de novembre de 1996, molts articles de la qual va ser especialment denunciats com a infringits en el procediment davant la jurisdicció ordinària. En el cas específic d'aquesta causa, el Tribunal de Corts va fer la seva interpretació d'una manera –no admetent la informació complementària (considerants primer i segon de l'aute del 19 de desembre del 2017)- i la Sala Penal del Tribunal Superior de Justícia, resolent el recurs d'apel·lació interposat pel Ministeri Fiscal, la va fer d'una altra forma totalment distinta (fonamentalment al considerant III de l'aute del 19 de març del 2018).

El procediment d'extradició constitueix un procediment penal especial en què són d'aplicació les normes constitucionals de protecció dels drets i llibertats que es reconeixen a totes les persones, siguin nacionals o estrangeres, també a aquelles que són subjectes passius d'un procés d'extradició. Ni amb major ni amb menor intensitat. I entre elles, els drets a la jurisdicció, al procés degut, a la defensa i al recurs en matèria penal. Cap d'ells ha estat conculcat en aquest cas. L'extradit ha tingut dret a la jurisdicció, en les dues instàncies previstes legalment, ha tingut un procés degut, ha gaudit del dret a la defensa i ha pogut interposar els recursos corresponents. Els dos Tribunals que han intervingut han complert el cànon de constitucionalitat. En aquest sentit, les seves dues resolucions han respectat els drets i llibertats fonamentals i són plenament constitucionals. Han efectuat un raonament lògic, fonamentat i, en cap cas arbitrari, que els ha dut, no obstant això, a solucions divergents, en la interpretació i en l'aplicació de la llei. Pel que fa a la resolució de la Sala Penal del Tribunal Superior de Justícia, aquesta ha considerat que el concepte de "*part*" en el Conveni europeu d'extradició no es podia interpretar de forma restrictiva, limitant-la al Govern, sinó que havia de ser entesa conforme a les regles de la *bona fides* amb referència general a l'Estat i als seus òrgans i autoritats, entre els quals la "*institució judicial*". I, a més, remarca que al foli 116 de les actuacions hi ha constància formal de la concurrència del pressupòsit de l'article 2 a) de la llei qualificada d'extradició; que el Tribunal de Corts havia d'haver admès i examinat, conforme a la seva doctrina i pràctica habituals, la documentació complementària, incorporada a les actuacions no de forma extemporània i que consistia substancialment en traduccions de documents prèviament aportats i en la confirmació de la competència territorial de la República de Finlàndia per al coneixement i enjudiciament de l'assumpte. Amb totes aquestes dades la Sala Penal del Tribunal Superior de Justícia va estimar que procedia donar lloc a l'extradició, sense que es produís cap vulneració ni infracció d'ordre constitucional.

2.4. En conseqüència, no havent estat aportats en el recurs de súplica nous fets, ni nous elements de dret que contradiguin la resolució recorreguda, procedeix confirmar íntegrament l'aute d'inadmissió a tràmit d'aquest recurs d'empara, per no haver-se produït la vulneració dels drets fonamentals al·legats.

Per tot això que s'ha exposat.

El Tribunal Constitucional del Principat d'Andorra,

DECIDEIX:

1. Desestimar el recurs de súplica formulat per la representació processal del Sr. Ilja Juhana Janitskin contra l'aute del Tribunal Constitucional del 7 de maig del 2018 sobre la inadmissió a tràmit de la causa 2018-19-RE.
2. Notificar aquest aute a la representació processal del recurrent, al president del Tribunal de Corts, al president del Tribunal Superior de Justícia i al Ministeri Fiscal.
3. Publicar aquest aute, d'acord amb allò que disposa l'article 5 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, al Butlletí Oficial del Principat d'Andorra.

Acordat a Andorra la Vella, el 4 de juny del 2018.

Isidre Molas Batllori
President

Dominique Rousseau
Vicepresident

Laurence Burgorgue-Larsen
Magistrada

Josep-D. Guàrdia Canela
Magistrat